Nr. 6. Lublin, dnia 3 grudnia 1920 r. Rok I.

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Cena numeru pojedyńczego wynosi 12 Mk. Dziennik wysyłany będzie po wpłaceniu 50 Mk. na poczet prenumeraty. przedpłatę uiszczać można tylko w drodze Pocztowej Kasy Oszczędnościowej na konto Nr. 100.200. ,,Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucji. Opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltoweg› lub jego miejsce 5 Mk., za szpaltę 350 Mk., za stronę 700 Mk., za ogłoszenia o zgubionych dokumentach 7 Mk. od osoby i wiersza.

Redakcja i Administracja: Gmach Urzędu Wojewódzkiego Niecała Nr. 14, drzwi 15.

A.

111.

Okólnik (696) Wojewody Lub. do wszystkich P. P. Starostów Województwa Lubelskiego i P. Komisarza Rządu na m. Lublin *w przedmiocie ograniczeń w sprzedaży napojów alkoholowych na podstawie ustawy z dnia 23/IV b. r. i rozp. wykon. z dnia 16/IX. 1920 Dz. Ust. Nr. 98.*

L. 5390/Pr./15.

Na podstawie rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 roku. Dziennik Ustaw Nr. 98 o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych zarządzam i wyjaśniam co następuje:

Sprzedaż napojów poniżej 2,5% alkoholu jest wolną od ograniczeń przewidzianych ustawą z dnia 23 kwietnia b. r. (Art. I ustawy).

Sprzedaż napojów od 2,5% do 4,5% alkoholu jest dozwoloną podlega jednak ograniczeniom ustawy z dnia 23.IV 1920 (Art. 7) Napojów alkoholowych zawierających ponad 45% alkoholu pod żadną postacią do spożycia podawać nie wolno. Zakaz ten nie dotyczy wyrobu spirytusu w ogólności i wytwarzania wyższo-procentowych napojów alkoholowych, przeznaczonych na export (Art. 3 ustawy; rozp. wykon. Art. 1).

Sprzedaż napojów sporządzonych ze spirytusu alkoholowego nieoczyszczonego bez względu na procent, jest wzbroniona (Art. 3 ust.) napoje jednak, które ze względu techniki produkcji nie mogą być przygotowane ze spirytusu całkowicie oczyszczonego nie podpadają pod rygor artykułu 3 ustawy — (rozp. wykonaw. Art. 1).

W sprawie całkowitego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych na podstawie powszechnego głosowania mieszkańców gmin wiejskich i miejskich, postanawia artykuł 4 ustawy i artykuł 2 rozporządzenia wykonawczego.

W wykonaniu art. 5 ustawy, ograniczającego z dniem 1 stycznia 1921 r. liczbę miejsc w detalicznej sprzedaży lub wyszynku napojów alkoholowych, powołuje artykuł 3 rozporządzenia wykonawczego właściwą Komisję do walki z alkoholizmem. Zakres kompetencji tej Komisji określa szczegółowo artykuł 9 rozporządzenia wykonawczego.

Wobec powyższego polecam pp. Starostom natychmiast przystąpić do zorganizowania Komisji do walki z alkoholizmem na czele której stanie p. Starosta (Komisarz) osobiście w charakterze przewodniczącego Komisji. W wyjątkowych wypadkach w razie niemożności przewodniczenia Komisji przez p. Starostę (p. Komisarza) osobiście, przewodnictwo Komisji obejmie zastępca wyznaczony przez Pana Starostę (p. Komisarza). Dalej w skład Komisji powoła p. Starosta (p. Komisarz):

1) przedstawiciela Ministerstwa Zdrowia publicznego a więc lekarza powiatowego,
2) przedstawiciela Ministerstwa Skarbu, a mianowicie powiatowego inspektora akcyzowego, lub w jego zastępstwie objazdowego Komisarza kontroli skarbowej a w tych powiatach, w których funkcjonują Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych (Lublin, Zamość, Chełm, Siedlce, Łuków) Naczelników tych urzędów;
3) dwóch przedstawicieli samorządu i w tym celu natychmiast odniesie się p. Starosta (Komisarz) do Wydziału Sejmiku powiatowego (Magistratu m. Lublina) o delegowanie swoich przedstawicieli;
4) dwóch przedstawicieli organizacji społecznych mających na celu walkę z alkoholizmem, ewentualnie zrzeszeń oświatowych lub współdzielczych i w tym celu odniesie się p. Starosta (Komisarz) do najpoważniejszych instytucji tego rodzaju w powiecie.

Ponieważ orzeczenia tej Komisji decydują o liczbie i rozmieszczeniu miejsc wyszynku już od 1 stycznia 1921 r., polecam pp. Starostom (Komisarzowi) wobec bardzo krótkiego terminu, natychmiast odbyć posiedzenia tych Komisji, i wynik prac odnośnie do powyższej sprawy (art. 9 rozp. wyk.) przesłać bezwarunkowo nie dalej jak 30 listopada Izbie skarbowej w Lublinie — celem poczynienia ze strony Izby skarbowej w Lublinie odpowiednich zarządzeń cofnięcia koncesji ze względu na przeprowadzoną redukcję względnie wydania koncesji nowych na zasadzie uchwał Komisji do walki z alkoholizmem.

Wobec powyższego zwracam Panom z całym naciskiem uwagę na konieczność natychmiastowego rozpoczęcia prac Komisji i dotrzymania terminu 30 listopada b. r.

Odpis uchwał Komisji odnośnie do redukcji i nowych miejsc sprzedaży należy przysłać Urzędowi Wojewódzkiemu.

O regulaminie dla Komisji walki z alkoholizmem zostaną Panowie powiadomieni po wydaniu regulaminu przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego, co jednakże nie może wstrzymywać natychmiastowego podjęcia prac w tej Komisji.

Członkom Komisji do walki z alkoholizmem przy wykonywaniu czynności przysługują prawa urzędników państwowych, o czem p. Starosta (p. Komisarz) członków Komisji nie omieszka natychmiast zawiadomić. (Art. 10 rozporządzenia wykonawczego).

Instytucjami nadzorczemi dla Komisji I instancji są Komisje do walki z alkoholizmem ustanowione przy władzach administracyjnych II instancji (art. 10 rozp. wykon.)

Przy ograniczeniu sprzedaży napojów do 45% alkoholu zwrócą Panowie szczególną uwagę na postanowienia artykułu 7 ustawy z dnia 23 kwietnia a także na artykuł 5 rozporządzenia wykonawczego, który postanawia, że koncesje na wyszynk lub sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych w artykule 7 ustawy pod p.p. d, e, f, g i l wygasają z dniem 1 stycznia 1921 r.

Równocześnie zwracam uwagę Panów, że władze administracyjne I instancji winny każdorazowo wydawać zakaz sprzedaży napojów alkoholowych w wypadkach przewidzianych w punkcie h ustępu 1—i—k artykułu 7 ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 roku.

Lublin, dn. 15. listop. 1920 r.

Wojewoda Lubelski

St. Moskalewski m. p.

112.

Okólnik (702) Wojewody Lubelskiego do wszystkich Panów Starostów Województwa Lubelskiego i Pana Komisarza Rządu na m. Lublin.
w przedmiocie cenzury utworów scenicznych z tekstem słownym.

L. 5574/Pr./1.

Urząd Starościński pow. Lubelskiego donosi, że na odpisach scenicznych utworów żydowskich figuruje pod pieczątką „przejrzano... aprobowano... podpis: w/z. Rubinlicht“ bez oznaczenia aprobującego Urzędu.

Zaznaczam, że wszystkie utwory z tekstem słownym, przeznaczone do publicznej produkcji scenicznej o ile nie posiadają zezwolenia Wydz. Prasowego Min. Spraw Wewn., winne być przez Urzędy Starościńskie każdego powiatu, w którym mają być wystawione, przejrzane i aprobowane, gdyż w myśl art. 3 Rozp. Min. Spraw Wewn. o widowiskach (dz. Urz. M. S. W. 1919, Nr. 12, poz. 140) aprobata Urzędu Starościńskiego (Komisarjatu) posiada moc prawną jedynie w obrębie działalności odnośnego urzędu.

Na utwory słowne w języku żydowskim należy baczną zwracać uwagę i posługiwać się przy cenzurowaniu ich zaprzysiężonym tłumaczem.

Aprobowany do wystawienia egzemplarz utworu należy zaopatrzyć pieczęcią Urzędu i podpisami cenzurującego urzędnika oraz P. Starosty (Komisarza) lub jego zastępcy.

Lublin, 17. list. 1920 r.

Wojewoda Lubelski

St. Moskalewski m. p.

113.

Okólnik (692) Wojewody Lub. do panów Starostów Województwa Lubelskiego oraz pana Komisarza Rządu na miąsto Lublin *w przedmiocie terminu ustania zakazu wywozu i wyprowadzania koni z jednego powiatu do drugiego bez zezwolenia władzy administracyjnej.*

L. 3713/II/1.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w reskrypcie z dnia 27 października r. b. L. A. W. 1092/56 zakomunikowało mi, iż Minister Spraw Wojskowych pismem z dnia 25 października r. b. L. 4178 AP. zawiadomił Ministerstwo, że wobec faktycznego zakończenia poboru koni na terenie wszystkich Okręgów Generalnych, zgodnie z art. 3. Rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 19 lipca 1920 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 63 poz. 415) w przedmiocie poboru koni, ustala dzień **31 października 1920 r.** jako termin ustania zakazu wywozu i wyprowadzania koni z jednego powiatu do drugiego bez zezwolenia władzy administracyjnej I-ej instancji.

O powyższym polecam Panu Staroście (Panu Komisarzowi Rządu) podać do wiadomości podległych urzędów oraz ogłosić ludności w sposób wskazany w okólniku moim Nr. 319 z dnia 21 lipca 1920 r. L. 2178, t. j. przez obębnienie i oddzwonienie.

Lublin, dn. 11-go listopada 1920 r.

Wojewoda Lubelski

St. Moskalewski m. p.

114.

Okólnik (665) Wojewody Lubelskiego do wszystkich Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Województwa Lubelskiego, oraz do panów prezydentów miast Lublina i Siedlec *w przedmiocie statutów podatkowych związków komunalnych.*

L. 1334/III.1.

Przesyłając mi uchwalone przez organa samorządowe statuty podatkowe, a zwłaszcza do tych podatków komunalnych, które nie są wyraźnie przekazane Związkom Komunalnym, lub do których niema wzorów, opracowanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, częstokroć nie składają mi Panowie dostatecznie umotywowanych sprawozdań, na podstawie których mógłbym wnioskować o celowości wyprowadzenia uchwalonego podatku.

Wobec powyższego — na skutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29.10.20. Nr. S. F. 2168/1 (okólnika Nr. 372) — polecam Panom na przyszłość przedstawiać mi przy statutach podatkowych sprawozdania, zawierające dostateczne wyjaśnienia, a w szczególności wykazujące przypuszczalny dochód z uchwalonego podatku oraz jego stosunek do ogólnych dochodów Związku Komunalnego.

Lublin, dn. 8 listop. 1920 r.

Wojewoda Lubelski

St. Moskalewski m. p.

115.

Okólnik (712) Wojewody Lub. do wszystkich Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych na obszarze Województwa Lubelskiego *w przedmiocie wymierzania podatków komunalnych od wodnych przestrzeni zarybionych.*

L. 1420/III/1.

Na skutek okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 382 z dniem 15 listopada r. b. Nr. S. F. 1773/1 podaję do wiadomości Panów i stosowania co następuje:

Wobec uchwalenia przez niektóre Powiatowe Związki Komunalne na podstawie art. 8 Dekretu w przedmiocie skarbowości pow. związk. komun. z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14 poz. 151) samodzielnych podatków od wodnych przestrzeni zarybionych, zwracam uwagę PP. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, że podatkowi temu winny podlegać, tylko te znajdujące się pod wodą przestrzenie, które nie zostały obłożone podatkiem gruntowym.

Przestrzenie wodne, z których opłaca się już główny podatek gruntowy, mogą być obciążane na rzecz Powiatowych Związków Komunalnych jedynie dodatkiem do tego podatku z zastosowaniem przepisów art. 7 Ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 71 poz 477).

Lublin, 21. list. 1920.

Wojewoda Lubelski

St. Moskalewski m. p.

116.

Okólnik (710) Wojewody Lub. do wszystkich Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych na obszarze Województwa Lubelsk. *w przedmiocie wyboru członków Wydziału Powiatowego.*

L. 1393/I/III.

Na skutek okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 379 z dnia 10 listopada 1920 r.

Nr. S. P. 768/1 podaję do wiadomości Panów i stosowania, co następuje:

Wskutek zapytania Pana Wojewody w Kielcach z dnia 12-go października r. b. Nr. S. M.—1000/III-3 w jaki sposób — wobec braku szczegółowych przepisów w artykule 33-im Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej z dnia 4 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 13, poz. 141) należy przeprowadzać wybory do Wydziałów Powiatowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Słuszną jest uwagą, że powołany artykuł 33 Dekretu o tymczasowej ordynacji pow. ogranicza się tylko do podania ogólnikowych zasad w przedmiocie wyborów do Wydz. Pow., a nie reguluje zupełnie sprawy przeprowadzenia tych wyborów. Fakt ten w związku z postanowieniem art. 17. p. 7. Dekretu o tymcz. ord. pow., tudzież ost. ustępem tegoż artykułu są niewątpliwą wskazówką, że ustawodawca postanowił uregulowanie omawianej materji własnej inicjatywie pow. zw. komunalnych. Korzystając z tego uprawnienia, uczyniło wiele Sejmików Powiatowych przepisy, określające sposób dokonywania wyborów do Wydz. Pow. integralną częścią regulaminu dla swoich Wydziałów powiatowych.

Rozumie się samo przez się, że odnośne przepisy nie mogą przeczyć obowiązującym postanowieniom ustawowym.

Celem ułatwienia Sejmikom Pow. opracowania przepisów wyborczych dla Wydz. Pow. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje jednocześnie poniżej

Wzór regulaminu wyborczego do Wydziałów Powiatowych.

§ 1.

Celem przeprowadzenia wyborów do Wydziału Powiatowego Przewodniczący (jego zastępca) zawiadamia na . . . dni przed wyborami członków Sejmiku Powiatowego o liczbie wybrać się mających członków Wydziału Powiatowego, o dniu, godzinie i lokalu wyborów.

§ 2.

Wybory przeprowadza Komisja Wyborcza, złożona z Przewodniczącego Sejmiku Powiatowego (jego zastępcy), jako prezydującego oraz dwuch do czterech asesorów, wybranych przez członków Sejmiku z ich grona. Jednemu z tych asesorów Przewodniczący powierza prowadzenie protokułu wyborczego.

§ 3.

Przed przystąpieniem do wyborów Przewodniczący wyjaśnia sposób dokonywania wyborów i wzywa obecnych członków Sejmiku do przedstawienia kandydatów na członków Wydziału Powiatowego.

O ile przedstawionych będzie tylko tylu kandydatów ile jest wolnych miejsc członków Wydziału Powiatowego, uważa się wybór za dokonany przez aklamację (art. 30 Dekretu o tymcz. ord. pow.), w razie przedstawienia większej liczby kandydatów Przewodniczący zarządza tajne głosowanie.

§ 4.

Głosowanie odbywa się zapomocą kartek do głosowania, które uprawnionym do głosu rozdaje Komisja Wyborcza. Kartki winne być jednakowego koloru i wielkości (ew. także zaopatrzone w pieczęć powiatowego związku komunalnego).

§ 5.

Każdy wyborca winien wypisać na kartce do głosowania imiona i nazwiska tych kandydatów, których chciałby wybrać na członków Wydziału Powiatowego.

Jeżeli kartka do głosowania zawiera więcej nazwisk, aniżeli wynosi liczba wybrać się mających członków Wydziału Powiatowego, w takim razie przy obliczaniu głosów nie uwzględnia się tych nadliczbowych kandydatów, których wymieniono na końcu.

§ 6.

Głosy oddane na osobę, której po myśli art. 33 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej nie przysługuje bierne prawo wyborcze do Rad Miejskich lub Gminnych, jak również głosy, do których przywiązano warunki, lub dołączono polecenia dla kandydata, następnie głosy, z których niemożna poznać dokładnie oznaczonej niemi osoby kandydata, głosy oddane na kartce, zaopatrzonej w znaki odróżniające, (ew. także głosy, oddane na nieurzędowej kartce do głosowania)— są nieważne i jako takie nie będą doliczane do oddanych głosów.

Do oddanych głosów nie należy również doliczać próżnych kartek do głosowania.

O nieważności kart do głosowania decyduje Komisja.

§ 7.

Po odebraniu głosów od wszystkich obecnych członków Sejmiku, Przewodniczący zarządza obliczenie głosów.

Wynik obliczenia winien być zapisany do protokułu wyborczego.

§ 8.

Wybrani są ci, którzy otrzymali zwykłą większość głosów, (więcej jak połowę ważnych głosów). Jeżeli takiej większości głosów, co do wszystkich, lub części kandydatów nie osiągnięto, wtedy przystępuje się do powtórnego wyboru ściślejszego pomiędzy kandydatami, którzy przy pierwszem głosowaniu otrzymali najwięcej głosów.

Z pośród tych kandydatów Komisja przedstawia do wyboru ściślejszego liczbę podwójną w stosunku do ilości wolnych jeszcze mandatów członków Wydziału Powiatowego. O ile liczba kandydatów, na których padły ważne głosy przy pierwszem głosowaniu—po wyłączeniu kandydatów wybranych jest mniejszą od podwójnej, w tym wypadku wybór ściślejszy obejmie wszystkich niewybranych przy pierwszem głosowaniu.

W razie, gdy więcej kandydatów otrzymało równą ilość głosów, rozstrzyga głos, wyciągnięty

przez Przewodniczącego, który z nich ma wejść do ściślejszego wyboru.

Głos dany osobie, która nie była objęta ściślejszym wyborem, jest nieważny.

Gdyby przy ściślejszym wyborze wszyscy kandydaci uzyskali równą ilość głosów, należy ich wybór zgodnie z art. 29 Dekretu o tymcz. ord. pow. poddać głosowaniu na następnem posiedzeniu.

§ 9.

Przewodniczący Komisji ogłasza obecnym wynik obliczenia głosów i zawiadamia wybranych o wyborze, pozostawiając im przytem . . . . dniowy termin do oświadczenia się, czy wybór przyjmują. Kto w tym terminie nie złożył oświadczenia, należy przyjąć, że wybór przyjmuje.

§ 10.

Po ukończeniu czynności wyborczych Komisja podpisuje protokuł wyborczy i oddaje go wraz z kartkami do głosowania do przechowania w Archiwum Wydziału Powiatowego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza w końcu, że oprócz sposobu głosowania, przewidzianego w powyższym regulaminie, możliwe jest jeszcze głosowanie na każdego członka Wydziału Powiatowego oddzielnie. Gdyby przeto który z Sejmików Powiatowych wprowadzenie tego ostatniego sposobu głosowania uważał z jakiegokolwiek powodu za bardziej odpowiednie, to należałoby przy uchwalaniu odnośnego regulaminu wyborczego w przedstawionym powyżej wzorze poczynić odpowiednie zmiany.

Lublin, dn. 22 listopada 1920 r.

Wojewoda Lubelski

St. Moskalewski m. p.

117.

Wykaz ważniejszych dla Województwa Lubelskiego Ustaw i rozporządzeń ogłoszonych

a) w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej od dnia 17 października 1920 r. do dnia 18 listopada 1920 r.

Nr. 98 z 23 października.

poz. 648. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji w przedmiocie pierwokupu przetworów ziemniaczanych.

poz. 650. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu do ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r, ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych.

poz. 652. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie zgłaszania zatruć ołowiem, cynkiem, fosforem, arszenikiem i rtęcią w zakładach przemysłowych, fabrykach i warsztatach.

poz. 653. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o zmianie cen za dostarczanie energji elektrycznej.

poz. 655. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, dotyczące ograniczenia zużycia prądu elektrycznego.

poz. 657. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji w sprawie przerobu ziemiopłodów na piwo w browarach b. Kongresówki i Małopolski w roku gospodarczym 1920/21.

poz. 658. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Poczt i Telegrafów i Kolei w przedmiocie ułatwienia donoszeń ludności cywilnej, odnoszących się do bezprawnych rekwizycji i plądrowania przez osoby wojskowe.

Nr. 99 z 26 października.

poz. 659. Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 5 sierpnia 1920 r. o dodatkach za wysługę lat, względnie trzechlecie za studja wyższe i dodatku drożyźnianym do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych.

Nr. 101 z 31 października.

poz. 668. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 września 1920 r. w przedmiocie spisu gospodarstw rolnych i leśnych powyżej 50 ha ogólnego obszaru.

poz. 670. Rozporządzenie Rady Ministrow z dnia 21 października 1920 r. w przedmiocie uchylenia sądownictwa doraźnego.

poz. 671. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Spraw Wewnętrznych do wydawania na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego zarządzeń wyjątkowych.

poz. 674. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zapewnienia bezpieczeńtwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w okresie od dnia 2 listopada b. r. do dnia 2/II 1921 r.

Nr. 102 z 6 listopada.

poz 676. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 września 1920 r. w przedmiocie tymczasowej organizacji państwowej służby weterynaryjnej.

poz. 677. Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do Walki z epidemjami w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie budowy i utrzymania studni.

poz. 681. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zabezpieczenia dostawy zbóż jarych do siewu.

Nr. 103 z 12 listopada.

poz. 682. Ustawa z dnia 26 października 1920 r. w przedmiocie dóbr donacyjnych.

poz. 685 Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 października 1920 r. w przedmiocie utworzenia Okręgowych Urzędów Ziemskich na ziemiach b. Królestwa kongresowego i b. zaboru austryjackiego.

poz. 687. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej do rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 11 sierpnia 1920 r. w przedmiocie utraty obywatelstwa Państwa Polskiego wskutek niespełnienia obowiązku służby wojskowej.

Nr. 105 z 17 listopada.

poz. 696. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zmiany artykułu 7 rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 lutego 1919 r. dotyczącego przepisów wykonawczych do dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach.

poz. 697. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie wprowadzenia w życie ustawy w obrocie towarowym z zagranicą.

Nr. 106 z 18 listopada.

poz. 700. Uchwała Sejmu Ustawodawczego z dnia 29 października 1920 r. w sprawie uchylenia rozporządzenia Rady i Obrony Państwa w przedmiocie ogłaszania w czasie wojny wiadomości, dotyczących wojska i spraw Obrony Państwa.

b) w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych: od czerwca do września 1920 r.

Nr. 9 z dnia 30 czerwca 1920 r.

84. Okólnik (115) Min. Spr. Wewn. z dnia 15 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie niedozwolonego lokowania sum skarbowych w bankach prywatnych.
85. Okólnik (116) Min. Spr. Wewn. z dnia 15 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie kosztów podróży urzędników, przeniesionych na własną prośbę.
87. Okólnik (118) Min. Spr. Wewn. z dnia 13 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zaopiekowania się dobroczynnemi instytucjami amerykańskiemi, działającemi w Polsce.
88. Okólnik (119) Min. Spr. Wewn. z dnia 18 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie dodatków drożyźnianych.
89. Okólnik (120) Min. Spr. Wewn. z dnia 17 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie opłat stemplowych od ofert, rachunków, podań, umów na na dostawy rządowe i t. p.
90. Okólnik (121) Min. Spr. Wewn. z dnia 19 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie okręgowych związków młodzieży wiejskiej.
91. Okólnik (124) Min. Spr. Wewn. z dnia 20 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie stosowania ulg taryfowych dla osadników.
92. Okólnik (127) Min. Spr. Wewn. z dnia 21 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie uznania legitymacji poselskich za przepustki w Ministerstwach i Urzędach.
93. Okólnik (128) Min. Spr. Wewn. z dnia 22 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie nominacji „ad personam".
94. Okólnik (129) Min. Spr. Wewn. z dnia 22 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów i Generalnego delegata Rządu we Lwowie wsprawie zwracania się poszczególnych gmin wiejskich o budowę dróg bezpośrednio do Sejmu lub Ministerstwa Robót Publicznych.
95. Okólnik (132) Min. Spr. Wewn. z dnia 26 kwietnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie korespondencji zwykłej i poleconej.
96. Okólnik (135) Min. Spr. Wewn. z dnia 4 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie powiatowych Komisji Zapomogowych.
97. Okólnik (139) Min. Spr. Wewn. z dnia 4 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie trybu postępowania przy wykonywaniu wyroków Sądów Pokoju przez Policję i Wójtów gmin.
98. Okólnik (140) Min. Spr. Wewn. z dnia 15 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie podziału administracyjnego i opracowania projektu nowego podziału na gminy.
99. Okólnik (145) Min. Spr. Wewn. z dnia 7 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie opłat stemplowych od umów na dostawy rządowe.
100. Okólnik (146) Min. Spr. Wewn. z dnia 10 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie uchwał Rady Ministrów, powziętych w związku z regulacją płac urzędników.
101. Okólnik (150) Min. Spr. Wewn. z dnia 10 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie paszportów do Niemiec.
102. Okólnik (151) Min. Spr. Wewn. z dnia 10 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zmiany nazwisk.
104. Okólnik (153) Min. Spr. Wewn. z dnia 11 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie roztoczenia opieki nad punktami stałemi dla celów pomiarowych.
105. Okólnik (154) Min. Spr. Wewn. z dnia 12 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie podań próśb o zmianę orzeczeń prawomocnych.
106. Okólnik (155) Min. Spr. Wewn. z dnia 11 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie sposobu przedkładania rachunków przez Województwa i Starostwa.
107. Okólnik (156) Min. Spr. Wewn. z dnia 12 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie określenia przez powiatowe związki komunalne godzin otwierania i zamykania sklepów.
109. Okólnik (158) Min. Spr. Wewn. z dnia 12 maja 1920 do wszystkich Wojewodów w sprawie uzupełnienia adresów pism urzędowych, kierowanych do Białej w Województwie Lubelskiem.
111. Okólnik (160) Min. Spr. Wewn. z dnia 15 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie utworzenia powiatowych funduszy rolnikom właścicielom koni.
112. Okólnik (161) Min. Spr. Wewn. z dnia 15 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wyrazów francuskich używanych w paszportach.
113. Okólnik (162) Min. Spr. Wewn. z dnia 18 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie oszczędnego używania papieru i kopert.
114. Okólnik (163) Min. Spr. Wewn. z dnia 19 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów zawierający wyjaśnienie w sprawie zamiany kar pieniężnych na areszt w razie nieściągalności.
115. Okólnik (164) Min. Spr. Wewn. z dnia 19 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie preliminarza budżetowego w okręgach Wojewódzkich na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1921 r.

Obwieszczenia i Instrukcje innych Ministerstw:

118. Instrukcja Min. Aprow. w sprawie zakresu działania Starostw jako władzy apowizacyjnej I instancji.
119. Instrukcja Min. Aprow. w sprawie zakresu działania Województw jako władzy aprowizacyjnej II instancji.

Nr. 10 z dnia 31 lipca 1920 r.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

136. Okólnik (166) Min. Spr. Wewn. z dnia 20 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie powiększenia taborów powiatowych i utworzenia wojewódzkich.
137. Okólnik (167) Min. Spr. Wewn. z dnia 20 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie uchylenia okólnika Nr. 28452/IV—1116 z dnia 8 stycznia 1919 roku w przedmiocie przewozu, rzezi bydła i oględzin mięsa.
138. Okólnik (169) Min. Spr. Wewn. z dnia 21 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie rejestracji cudzoziemców.
139. Okólnik (175) Min. Spr. Wewn. z dnia 25 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie znoszenia się Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemją bezpośrednio z władzami centralnemi.
140. Okólnik (178) Min. Spr. Wewn. z dnia 27 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie oszczędzania papieru.
141. Okólnik (179) Min. Spr. Wewn. z dnia 27 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie przeznaczenia grzywien administracyjnych.
142. Okólnik (187) Min. Spraw Wewn. z dnia 1 czerwa 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie usunięcia usterek w treści zarządzeń okolnikowych wydanych przez Pp. Wojewodów.
143. Okólnik (188) Min. Spr. Wewn. z dnia 28 maja 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zawierania małżeństw przez mężczyzn, nienależących do roczników poborowych.
144. Okólnik (189) Min. Spraw Wewn. z dnia 2 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie przechowywania skonfiskowanej broni.
145. Okólnik (190) Min. Spraw Wewn. z dnia 2 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wydawania paszportów obywatelom państw obcych zamieszkałym w Rzeczypospolitej Polskiej.
146. Okólnik (197) Min. Spraw Wewn. z dnia 9 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie podziału czynności w kancelarjach Starostw.
147. Okólnik (201) Min. Spraw Wewn. z dnia 14 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wydawania pozwoleń na broń palną i na prawo polowania oraz opłat za nie.
148. Okólnik (202) Min. Spraw Wewn. z dnia 14 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wiz na wyjazd do Rumunji.

149. Okólnik (204) Min. Spraw Wewn. z dnia 14 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zarządzeń celem przeciwdziałania niedozwolonemu przywozowi towarów z zagranicy do Polski.

150. Okólnik (205) Min. Spraw Wewn. z dnia 15 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie bezpośredniego wydawania poleceń Urzędom. Gminnym przez organa Min. Roln. i Dóbr Państw.

151. Okólnik (206) Min. Spraw Wewn, z dnia 15 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wyznaczania sekretarzy do Komisji Rozjemczych.

152. Okólnik (208) Min. Spraw Wewn. z dnia 16 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wydawania biletów jazdy urzędnikom państwowym.

153. Okólnik (209) Min. Spraw Wewn. z dnia 16 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie księgowania wpływów z kar i sum uzyskanych ze sprzedaży skonfiskowanych towarów.

154. Okólnik (210) Min. Spraw Wewn. z dnia 17 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wypłaty dodatków do cen za konie, pobrane dla celów wojskowych.

155. Okólnik (212) Min. Spraw Wewn. z dnia 18 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie przesyłania danych, dotyczących wysokości nakładu czasopism.

156. Okólnik (213) Min. Spraw Wewn. z dnia 18 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zasięgania opinji Min. Sztuki i Kultury przy wydawaniu koncesji na przedsiębiorstwa widowiskowo - rozrywkowe.

157. Okólnik (214) Min. Spraw Wewn. z dnia 21 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie świadczeń wojennych podwód.

158. Okólnik (218) Min. Spraw Wewn. z dnia 22 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie odroczenia służby wojskowej dla funkcjonarjuszy Policji Państwowej.

159. Okólnik (219) Min. Spraw Wewn. z dnia 22 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie interpretacji słowa „rodzina".

160. Okólnik (221) Min. Spraw Wewn. z dnia 24 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie uregulowania poborów szoferów.

161. Okólnik (222) Min. Spraw Wewn. z dnia 24 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie uczęszczania dzieci do szkoły w miesiącach wiosennych i jesiennych.

162. Okólnik (228) Min. Spraw Wewn. z dnia 30 czerwca 1920 r, do wszystkich Wojewodów w sprawie podawania do wiadomości władz skarbowych spisu osób, chcących wyjechać zagranicę.

163. Okólnik (230) Min. Spraw Wewn. z dnia 30 czerwca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wydawnictw Dzienników Urzędowych.

Nr. 11 z dnia 31 sierpnia 1920 r.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

194. Okólnik (231) Min. Spr. Wewn. z dn. 30 czerwca 1920 r. do Szefów Sekcji, Wojewodów w sprawie zakupów zagranicznych.

195. Okólnik (239) Min. Spr. Wewn. z dn. 6 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wydawnictw dzienników urzędowych.

196. Okólnik (240) Min. Spr. Wewn. z dnia 7 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie meldowania się urlopowanych szeregowych.

197. Okólnik (245) Min. Spr. Wewn. z dnia 9 lipca 1920 r. do Wojewodów w sprawie scentralizowania całości spraw uchodźczych w całości w Urzędzie emigracyjnym.

199. Okólnik (249) Min. Spr. Wewn. z dnia 9 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie ochrony przewodów telegraficznych i telefonicznych.

200. Okolnik (251) Min. Spr. Wewn. z dnia 10 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zmian w decyzjach Komisji Przeglądowych.

201. Okólnik (263) Min. Spr. Wewn. z dnia 21 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów oraz Generalnego Delegata Rządu we Lwowie w sprawie Komisji Zapomogowych.

203. Okólnik (265) Min. Spr. Wewn. z dnia 23 lipca 1920 r. do Wojewodów w sprawie wyświetlania obrazów filmowych, zaaprobowanych przez Wydział Prasowy M. S. W.

205. Okólnik (267) Min. Spr. Wewn. z dnia 21 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wydawania pozwoleń na otwieranie zakładów widowiskowych i rozrywkowych.

206. Okólnik (268) Min. Spr. Wewn. z dn. 23 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie stosunku prawnego pracowników komunalnych do Powiatowych Związkow Samorządowych.

207. Okólnik (269) Min. Spr. Wewn. z dnia 22 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie drukowania i publikowania w Starostwach obwieszczeń.

208. Okólnik (270) Min. Spr. Wewn. z dn. 22 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie asygnowania kredytów referentom innych Ministerstw.

209. Okólnik (276) Min. Sp. Wewn. z dnia 24 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie ochrony drzew przydrożnych.

211. Okólnik (279) Min. Spr. Wewn. z dnia 26 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zaliczek na płacę.

212. Okólnik (280) Min. Spr. Wewn. z dn. 25 lipca 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zaopatrywania się w wizy konsulatów cudzoziemskich przy wyjeździe zagranicę.

213. Okólnik (281) Min. Spr. Wewn. z dnia 26 lipca 1920 r. do Wojedów w sprawie legitymacji dla urzędników niestabilizowanych (nieetatowych).

214. Okólnik (287) Min. Spr. Wewn. z dnia 2 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie udziału notarjuszy i organów Minist. Sprawiedl. w poborze podatku od przyrostu wartości własności nieruchomej.

216. Okólnik (289) Min. Spr. Wewn. z dnia 2 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie poborów służbowych dla urzędników i funkcjonarjuszów państwowych na obszarze Państwa, objętym ewakuacją.

218. Okólnik (298) Min. Spr. Wewn. z dnia 11 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zniesienia kredytowania.

219. Okólnik (299) Min. Spr. Wewn. z dnia 12 sierpnia 1920 r. do Wojewodów w sprawie przejazdów ulgowych kolejami żelaznemi pracowników nieetatowych.

221. Okólnik (302) Min. Spr. Wewn. z dn. 15 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wydawania paszportów zagranicznych mężczyznom w wieku od lat 18 do 40 włącznie.

224. Okólnik (306) Min. Spr. Wewn. z dnia 18 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie okólników, wydanych przez Wojewodów.

226. Okólnik (309) Min. Spr. Wewn. z dnia 18 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie listów i przesyłek zagranicznych:

229. Okólnik (313) Min. Spr. Wewn. z dnia 20 sierpnia 1920 r. do Wojewodów w sprawie Oddziału Naczelnej Kontroli Wojskowej.

231. Okólnik (317) Min. Spr. Wewn. z dnia 24 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie rejestracji emerytur b. funkcjonarjuszów.

232. Okólnik (319) Min. Spr. Wewn. z dnia 25 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wizy na paszportach.

Nr. 12 z dnia 31 września 1920 r.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

272. Okólnik (320) Min. Spr. Wewn. z dnia 26 sierpnia 1920 r. do wszystkich wojewodów w sprawie rachunków kosztów służbowych i kosztów przeniesienia.

273. Okólnik (321) Min. Spr. Wewn. z dnia 26 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów, w sprawie rejestracji udających się zagranicę obywateli polskich.

275. Okólnik (323) Min. Spr. Wewn. z dnia 30 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie dodatku komunalnego do podatku stemplowego.

276. Okólnik (324) Min. Spr. Wewn. z dnia 30 sierpnia 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie przekazania na rzecz miast podatku mieszkaniowego na r. 1920.
277. Okólnik (329) Min. Spr. Wewn. z dnia 7 września 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie przedstawień dla uczniów i ich rodziców.
280. Okólnik (332) Min. Spr. Wewn. z dnia 10 września 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zaświadczeń, wydawanych obywatelom gruzińskim w Polsce.
281. Okólnik (333) Min. Spr. Wewn. z dnia 11 września 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie przyjmowania na służbę komunalną inwalidów wojskowych.
283. Okólnik (335) Min. Spr. Wewn. z dnia 11 września 1920 r. do Wojewodów w sprawie zawierania umów służbowych z pomocniczym personelem kancelaryjnym.
284. Okólnik (336) Min. Spr. Wewn. z dnia 11 września 1920 r. do Wojewodów w sprawie deklaracji świadków, składanych przez funkcjonarjuszów państwowych, celem przyznania im dodatku za wysługę lat.
285. Okólnik (338) Min. Spr. Wewn. z dnia 15 września 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie skarbowości gmin miejskich.
286. Okólnik (339) Min. Spr. Wewn. z dnia 15 września 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie nieobciążania dodatkami na cele samorządów podatków od zysków wojennych.
287. Okólnik (341) Min. Spr. Wewn. z dnia 17 września 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zakazu urzędnikom i funkcjonarjuszom cywilnym noszenia oznak wojennych.
288. Okólnik (342) Min. Spr. Wewn. z dnia 20 września 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie wynagrodzenia gońców starszych poniżej 18 roku życia i gońców młodszych.
289. Okólnik (343) Min. Spr. Wewn. z dnia 20 września 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie podwyższenia opłat stemplowych.
290. Okólnik (344) Min. Spr. Wewn. z dnia 20 września 1920 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie uposażenia pozaetatowych woźnych.

B.

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

118.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 8 listopada 1920 r. Nr. B. S. 5437a wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i Związków Nr. 5 Stowarzyszenie p. n. „Bikor Chojlim“ (Wspieranie chorych) w Lublinie.

119.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dn. 13 listopada 1920 r. Nr. B. S. 2215 wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i związków Nr, 6 Stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Muzyczne w Lublinie“.

120.

Wypłata należności za pobrane przez wojsko konie, wozy i inne przedmioty.

L. 3053/II/2.

Na zasadzie wystawionych kwitów rekwizycyjnych kasa Intendentury Generalnego Okręgu Lubelskiego wypłaca należności za zarekwirowane przedmioty, a mianowicie:

I. Za konie i wozy, pobrane przez odnośne komisje wszelkich oddziałów wojskowych na mocy formalnych kwitów rekwizycyjnych, t. j. kwitów posiadających podpisy i pieczęcie komisji, które konie te, czy też wozy pobrały, oraz cenę szacunkową zarekwirowanych przedmiotów (przy koniu przynajmniej kategorję tegoż: kawaleryjski, artyleryjski, taborowy; przy wozie zaś—stan wozu: stary, nowy, zużyty)—po uprzednim potwierdzeniu przez Wydział IV (Poddział koni i taborów) Dowództwa Okręgu Generalnego w Lublinie (Niecała 10) cen uwidocznionych na kwitach rekwizycyjnych—z cenami wojskowemi;

II. Za zboże, paszę, konie, wozy i t. d., zabrane przez różne oddziały wojskowe na mocy kwitów rekwizycyjnych choćby niezupełnie formalnych—o ile tylko uwidocznionem będzie z tych kwitów, jakie mianowicie istniejące oddziały wojskowe dokonały rekwizycji. W tych wypadkach wypłata należności może nastąpić po umieszczeniu cen wojskowych na kwitach dotyczących:

a) zboża, paszy i t. p.—przez Wydział żywnościowy Intendentury Generalnego Okręgu Lubelskiego i b) koni, wozów oraz uprzęży przez wyżej wymieniony Wydział IV (Poddział koni i taborów) Dowództwo Okręgu Generalnego w Lublinie.

Należność za konie i wozy z kwitów rekwizycyjnych, w których nie zostanie określona ani cena, ani też kategorja tych przedmiotów będzie wypłacona według najniższej ceny konia i wozu taborowego. Jeżeli więc ktokolwiek z zainteresowanych uważałby się za pokrzywdzonego wskutek takiego rozwiązania sprawy, to przysługuje mu prawo zabiegać, ażeby do tego rodzaju kwitów rekwizycyjnych był dołączony protokuł oszacowania zarekwirowanych koni i wozów, sporządzony na skutek zeznania trzech wiarogodnych świadków, potwierdzony ich podpisami oraz podpisem wójta gminy, a stwierdzający kategorję, albo cenę zabranego przez wojsko konia czy też wozu. Świadkowie ci winni być uprzedzeni, iż uznane przez nich ceny i kategorje zarekwirowanych przedmiotów—w razie potrzeby — muszą być przez nich stwierdzone przysięgą, o czem należy nadmienić w samym protokule.

Dowództwo Okręgu Generalnego Lubelskiego prosi o kierowanie osób zainteresowanych partjami, np. gminami lub powiatami, w godzinach urzędowych, t. j. od 9-ej do 16-ej, do Wydziału żywnościowego Intendentury w Lublinie (Niecała 8) oraz do Poddziału koni i taborów IV Wydziału Dowództwa Okręgu Generalnego—dla załatwienia tam formalności i wystawienia ceny na kwitach, a stamtąd będą już oni odsyłani do kasy Intendentury po odbiór pieniędzy. Jednocześnie Dowództwo zaznacza, iż wypłata może być również uskuteczniona na ręce delegatów, czy to dla całego powiatu, czy też gminy, lub też wsi,—delegaci ci jednak winni być zaopatrzeni w odnośne pełnomocnictwa zarówno do podniesienia i pokwitowania odbioru pieniędzy jako też i prawa akceptowania wystawionych przez władze wojskowe na kwitach cen.

121.

Nieprawidłowa rekwizycja koni.

Ministerstwo Spraw Wojskowych przypomina w rozkazie Nr. 10915/Org. wszystkim D. O. G., że wszelkiej rekwizycji koni i inwentarza na reszcie obszaru Państwa (teren podległy M. S. Wojsk.), można dokonywać jedynie na podstawie Ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych, tudzież wydanych do niej rozp. wykonawczych i to w porozumieniu z miejscowymi władzami administracyjnemi.

Rekwizycja koni może być zarządzona tylko na rozkaz M. S. Wojsk. i przeprowadzać ją mogą zgodnie z rozp. o poborze koni (Monitor Polski Nr. 156 z dnia 14/7/20) tylko Komisje Pob. koni.

Powyższe przypomnienie spowodowane zostało tem, że ciągle jeszcze mnożą się skargi z powodu przeprowadzenia powyższych rekwizycji na własną rękę przez poszczególne K-dy Placu i bez żadnego planu.

D. O. Geny mają polecenie zwracać baczną uwagę na tę doniosłą sprawę, dokładać wszelkich starań zapobiegającym tym nienormalnym stosunkom, winnych zaś przekroczenia odnośnych rozkazów oddawać do sądowego ukarania.

122.

Zarządzenia demobilizacyjne.

(zob. Dz. Urz. Woj. Lub. Nr. 5, poz. 103).

I. Bezterminowe urlopowanie poborowych i żołnierzy Wojsk Polskich.

a) Ministerstwo Spraw Wojskowych w rozkazie z dnia 25. października 1920 r. L. 63179/6656/20-I podaje do wiadomości, że po dokonaniu przeglądu poborowych roczników 1885 — 1889 wł. i zaprzysiężeniu uznanych za zdolnych do służby wojskowej będą oni wszyscy bezterminowo urlopowani — w myśl rozkazu Min. Spr. Wojskowych № 2375/934/20/I.

O ileby w przyszłości konieczność wymagała istotnego powołania wyżej wymienionych roczników, popisowi bezterminowo urlopowani, t. j. uznani przy obecnym przeglądzie za zdatnych do służby w wojsku, nie będą poddawani przeglądowi wojskowo-lekarskiemu, lecz zostaną wcieleni bezpośrednio po zarządzeniu powołania do odnośnych oddziałów wojskowych.

b) Na mocy rozkazów Ministerstwa Spraw Wojskowych L. L. 2375/934/20/I i 2748/1049, podlegają bezterminowemu urlopowaniu — bez prawa do poborów — szeregowi roczników 1890 — 1891 i 1892, powołani do szeregów na podstawie rozkazów M. S. Wojsk. (S.P. i UZUP.) L. 39866/5423/20-I z dnia 24. lipca r. b. i L. 1927/730/20-I tj. z dnia 8 sierpnia r. b., którzy odeszli na front i znajdują się w oddziałach frontowych, podległych Nacz. Dowództwu.

Z liczby szeregowych wyżej wymienionych roczników (1890, 1891 i 1892) pozostają w szeregach zawodowi podoficerowie, oraz ci z pośród szeregowych, którzy zgłoszą chęć pozostania nadal w wojsku w charakterze ochotników.

Rozkaz powyższy nie dotyczy kawalerji, saperów wojsk łączności, kolejowych, samochodowych oraz żandarmerji.

II. Zwolnienie z wojska.

Ministerstwo Spraw Wojskowych rozkazem L. 53089/7211/20/I, poleciło zwolnić natychmiast wszystkich małoletnich ochotników, poniżej lat 17-tu, którzy znajdują się obecnie w armji polskiej. Ochotnicy ci mają być zwolnieni niezależnie od tego, w jaki sposób (legalnie, czy nielegalnie) przyjęci zostali do szeregów. Wyjątek od powyższego zarządzenia stanowią ochotnicy-sieroty, których i nadal można pozostawić w szeregach, o ile o to proszą.

123.

Sposób przeprowadzenia zbiórki kruszców i kamieni szlachetnych na Skarb Narodowy.

1. Zbiórkę metali i kamieni szlachetnych na Skarb Narodowy przeprowadzają wszystkie organizacje społeczne i gospodarcze wchodzące w skład Komitetu zarówno przez swych członków, przedstawionych Komitetowi do zatwierdzenia jak i przez osoby prywatne, specjalnie w tym celu przez Komitet na wniosek jednej z organizacji zaproszone.

2. Każda organizacja wchodząca w skład Komitetu, przedstawi swych kandydatów na dokonywanie zbiórki i ustali miejsce, w którym dany kandydat będzie przyjmował dary. Przyczem dana organizacja odpowiada całkowicie za sposób przeprowadzenia zbiórki przez wskazanego przez siebie kandydata.

3. Kandydaci, aprobowani przez Komitet Główny lub Wojewódzki, otrzymują jako delegaci Ministerstwa Skarbu legitymacje, upoważniające ich do zbierania darów, a podpisane przez Prezesa danego Komitetu i jednego z członków, kwitarjusze i raporty tudzież instrukcje w jaki sposób dary winny być przyjmowane.

4. Ponadto delegaci otrzymują pewną ilość obrączek żelaznych z napisem „złoto na Skarb Narodowy 1920 r.“ ewentualnie także znaczki (żetony) żelazne lub metalowe ustalonego typu z tymże napisem. Delegat przyjmujący ofiary na Skarb Narodowy, wydaje w dowód przyjęcia za obrączki złote, obrączki żelazne, a za przedmioty złote — znaczki, przyczem ofiarodawca nie może otrzymać więcej jak dwie obrączki żelazne wzamian za złożone obrączki złote i więcej nad jeden znaczek, niezależnie od ilości ofiarowanych przedmiotów. Otrzymanie obrączek i znaczków ofiarodawca potwierdza na odwrotnej stronie trzeciego egzemplarza pokwitowania. Pokwitowania te służą delegatowi Komitetu do wyliczenia się z otrzymanej ilości żelaznych obrączek i żetonów.

5. Upoważnieni do zbiórki delegaci Komitetu powinni przeprowadzać jaknajszerszą propagandę na rzecz zbiórki.

6. Na punktach zbiórki będą przyjmowane: metale, jak złoto, srebro, platyna, nikiel, aluminjum, miedź—i przedmioty we wszelkiej postaci i stanie,

wyrobione z tych metali; drogie kamienie, wszelkiego rodzaju pieniądze i inne papiery wartościowe.

Za całość i ilość zebranych darów są odpowiedzialni upoważnieni do zbiórki delegaci Komitetu.

7. Wszystkie ofiarowane przedmioty winny być wyszczególnione i opisane możliwie dokładnie w arkuszu zbiorczym, który należy pisać przez kalkę w dwuch egzemplarzach.

8. W arkuszu zbiorczym nie wolno robić żadnych poprawek. Ewentualne zmiany w tekście winny być omawiane i podcyfrowane przez ofiarodawcę lub zaświadczone, w razie, jeżeli ofiarodawca jest niepiśmienny, przez osobę piśmienną.

9. Przedmioty winny być opisane z podaniem:

a) nazwy i bliższego określenia (notować np. złamanie, brak części, ilości, jakość kamieni, lub brak tychże),
b) z jakiego metalu jest dany przedmiot,
c) z zastosowaniem podziału przedmiotów następujących:
   1) obrączki złote,
   2) przedmioty ze złota,
   3) przedmioty ze srebra,
   4) przedmioty z platyny,
   5) przedmioty z innych metali,
   6) kamienie bez oprawy.

Wszelkie kawałki metalowe, które trudno określić i które tworzą nieznaczną część przedmiotu, zalicza się do łomu i pisze się: „łomu takiego to, tyle kawałków“ (każdy kawałek jako jedna sztuka). Do przedmiotów zalicza się wszelkie monety, które już wyszły z obiegu (numizmaty, stare rzadkie monety, dawne złote i grosze polskie, ruble z XVII i XVIII wieku, koronacyjne i jubileuszowe) monety metalowe rzadko trafiające się w kraju, jak np. floreny holenderskie, monety państw wschodnich etc. jak również takie monety metalowe, które z powodu uszkodzenia straciły wartość obiegową.

Przy papierach wartościowych należy zanotować nazwę, wysokość oprocentowania, numer, walutę, sumę nominalną odcinka, ilość kuponów z wymienieniem daty najwcześniej płatnego kuponu. W podobny sposób opisuje się kupony, o ile się je przyjmuje osobno. Gotówkę obiegową należy notować dokładnie, czy jest ona wpłaconą w złocie, srebrze, papierze, w bilonie z uwzględnieniem jego rodzaju (miedź, nikiel).

10. Ofiarodawca otrzymuje, zgodnie z oświadczeniem, figurującem w arkuszu zbiorczym jeden egzemplarz pokwitowania, opisanego w 3-ch egzemplarzach przez kalkę ołówkiem atramentowym, zaopatrzony pieczęcią Ministerstwa Skarbu lub Izby Skarbowej i podpisany przez osobę upoważnioną do zbiórki. Drugi egzemplarz pokwitowania składa się razem z darami do koperty, którą się pieczętuje w obecności ofiarodawców i zaopatruje odnośnym numerem pokwitowania. Zaklejenie koperty winno być zaopatrzone podpisem ofiarodawcy lub jego pieczątką, aby uniknąć wszelkich podejrzeń co do zamiany zawartości. Większe przedmioty należy umieszczać w pudełkach kartonowych, zawiązanych, opieczętowanych i opatrzonych odpowiednim numerem. Na wyraźne życzenie ofiarodawców ofiary ich będą ogłaszane w pismach, o czem należy robić adnotacje na arkuszu zbiorczym „do ogłoszenia“. Grzbiety pokwitowań po użyciu całej książeczki odsyłają się do tego Komitetu, który je wydał, ten zaś kieruje je do Biura Prezydjalnego Ministerstwa Skarbu — Warszawa, Nowy Świat 69.

11. Co dwa tygodnie punkty zbiórki powinny być odwiedzane przez delegatów Komitetu Wojewódzkiego, którzy zabierają przedmioty zebrane po sprawdzeniu całości kopert, ich ilości i numerów, zgodnie z arkuszami zbiorczymi, kwitując z ich otrzymania na odwrotnej stronie ostatniego wypełnionego kwitu kwitarjusza. Pokwitowanie to winno opiewać, od którego do którego numeru kwitarjusza zebrane przedmioty zostały przyjęte od zbierającego, zawierać datę odbioru i czytelny podpis przyjmującego.

12. Dary zebrane przez delegatów Komitetów Wojewódzkich, są natychmiast składane w najbliższej filji Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, która po sprawdzeniu zawartości kopert z treścią odnośnego arkusza zbiorczego i po wpisaniu na obu egzemplarzach arkusza zbiorczego wagi zebranych przedmiotów, pozostawia jeden egzemplarz arkusza zbiorczego u siebie, na drugim zaś kwituje je z przyjęcia zebranych przedmiotów.

13. Pokwitowane przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową arkusze zbiorcze są przesyłane przez odnośne Komitety Wojewódzkie do Komitetu Głównego pod adresem Prezydjum Ministerstwa Skarbu w Warszawie, Nowy, Świat 69.

14. Biuro Prezydjalne prowadzi na mocy pokwitowanych arkuszy zbiorczych ścisłą ewidencję zbiórki według Komitetów Wojewódzkich, z podziałem na rodzaje przedmiotów i z uwzględnieniem ich gatunku i wagi.

15. Na zasadzie prowadzonej ewidencji Biuro Prezydjalne przedkładać będzie Wydziałowi Wykonawczemu Komitetu Głównego i przesyłać w odpisach Komitetom Wojewódzkim miesięczne sprawozdanie o wyniku zbiórki.

Odpisy tych sprawozdań będą komunikowane Naczelnej Dyrekcji Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, celem umożliwienia śliślejszej kontroli nad wpływami do Skarbu Narodowego.

124.

Regulamin Komitetów popierania Skarbu Narodowego.

1. Przy Ministerstwie Skarbu tworzy się „Komitet Główny Popierania Skarbu Narodowego“ — jako jego ekspozytury powstają w Województwach „Komitety Wojewódzkie Popierania Skarbu Narodowego“.

2. Do Komitetu Głównego należą zaproszeni przez Ministra Skarbu przedstawiciele: Sejmu, Duchowieństwa, Komitetu Obrony Państwa, instytucji społecznych i gospodarczych, przemysłu i handlu, związków rzemieślniczych i zawodowych, tudzież reprezentanci miast i wsi.

3. Komitetowi Głównemu przewodniczy Minister Skarbu.

4. Komitety Wojewódzkie zostaną zorganizowane na tych samych zasadach i będą pozosta-

wały pod przewodnictwem prezesów Izb Skarbowych w 5-ciu Województwach b. Kongresówki, prezesów Dyrekcji Skarbu Lwowskiej i Krakowskiej w Małopolsce, Szefa Departamentu skarbowego przy Ministerstwie b. Dzielnicy Pruskiej w Wielkopolsce i prezesa Izby skarbowej w Województwie Pomorskiem. Komitety Wojewódzkie, rozpocząwszy swą działalność rozszerzają w dalszym ciągu, ustanawiając jaknajgęstszą sieć miejsc zbiórki na prowincji:

5. Celem Komitetu jest wszechstronne popieranie drogą odpowiedniej propagandy wszelkich zamierzeń finansowych Ministerstwa Skarbu, mających na celu zasilenie Skarbu Narodowego, w pierwszym zaś rzędzie zorganizowanie i przeprowadzenie zbiórki metali i kamieni szlachetnych na Skarb Narodowy. Całą akcją kieruje komitet Główny i jego dyrektywy są obowiązujące dla Komitetów Wojewódzkich. Uchwały Komitetu Głównego są przekazywane do wykonania Wydziałowi Wykonawczemu.

6. W tym celu Komitety, tak Główny jak Wojewódzki, wybierają z pośród siebie ściślejsze Wydziały Wykonawcze, złożone z przewodniczącego i 5-ciu członków. Zakres działalności Komitetu Wykonawczego określa specjalny regulamin.

7. Akcję Komitetu Popierania Skarbu Narodowego finansuje Ministerstwo Skarbu t. j. dostarczy wszystkich potrzebnych druków, formularzy, potrzebną ilość żelaznych obrączek, które będą wydawane wzamian ślubnych, ewentualnie i żetonów, wydawanych wzamian za przedmioty złote, tudzież poniesie wszystkie koszty propagandy i t. p. w ramach budżetu ułożonego przez Wydział Wykonawczy, a zatwierdzonego przez Ministerstwo Skarbu.

8. Biurowość, korespondencja, tudzież ewidencja działalności Komitetu będą prowadzone przez Biuro Prezydjalne Ministerstwa Skarbu (przez kancelarję Izb skarbowych).

9. Zebrania Komitetu będą zwoływane w miarę potrzeby przez Ministra Skarbu, jako przewodniczącego Komitetu Głównego i prezesów Komitetów Wojewódzkich — raz na miesiąc. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. Do ważności uchwał potrzebna jest obecność przynajmniej $^1/_3$ liczby członków. W razie braku quorum następne zebranie zwołuje się za tydzień i uchwały jego są prawomocne bez względu na ilość obecnych członków. O podawaniu wniosków pod głosowanie decyduje przewodniczący.

10. Dla skoordynowania całej akcji, Komitety Wojewódzkie będą wysyłały na posiedzenie Komitetu Głównego swych delegatów z głosem doradczym.

11. Zebrania Komitetów Wykonawczych będą się odbywały raz na tydzień.

12. Likwidacja Komitetów następuje na skutek rozporządzenia Ministerstwa Skarbu.

125.

Podania do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej o subsydja.

Wobec tego, że wiele instytucji zwraca się z różnymi podaniami o subsydjum wprost do Ministerstwa, delegat Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej okręgu Lubelskiego zawiadamia interesowanych, że ten sposób postępowania przewleka załatwienie sprawy, gdyż Ministerstwo każde takie podanie przed rozstrzygnięciem przesyła delegatowi do zbadania na miejscu i zaopinjowania. Dla uniknięcia zatem niepotrzebnej zwłoki, wynikającej z tego rodzaju procedury, należy wszystkie podania do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej składać do biura delegata (Kołłątaja 4) który je Ministerstwu przeszle odrazu ze swoją opinją, a otrzymaną decyzję petentom zakomunikuje.

126.

Działalność Wojewódzkiego Komitetu Obrony Narodowej w Lublinie.

(Zob. Dz. Urz. Woj. Lub. № 4, poz. 85).

Zorganizowanie Komitetu nastąpiło w krytycznej chwili nieprzyjacielskiej przewagi militarnej, w której wszystkie warstwy ludności Woj. Lubelskiego w jedną połączyły się całość bez różnicy przekonań politycznych w celu bezpośredniej obrony granic państwa przed wrogiem, co już w pobliżkie wdzierał się ziemie.

Działalność rozpoczęto dnia 8-go lipca. Na czele Komitetu stanął Wojewoda Lubelski p. Stanisław Moskalewski.

Uruchomiono aparat wykonawczy, złożony z 1) prezydjum, w którego skład oprócz prezesa wchodzili pp.: Saturnin Osiński, jako wice-prezes, z kolei zastąpiony przez posła p. Irenę Kosmowską, a wskutek jej wyjazdu z Lublina przez p. Aleksandra Klonowskiego, sekretarz p. Władysław Hedinger, zastąpiony po jego wstąpieniu w szeregi przez p. Jana Olecha oraz delegat Jen. Hallera Antoni hr. Rostworowski. 2) Wydział kwalifikacyjny z O. J. Woronieckim i zastępczo prezesem Ignacym Stelińskim na czele. 3) Wydział mobilizacyjny z p. Feliksem Moskalewskim. 4) Wydział finansowo - rachunkowy z p. Władysławem Gutowskim. 5) Wydział propagandy z p. Wiesławem Czermińskim. 6) Wydział prasowy z profesorem Waściszakowskim. 7) Wydział pomocy żołnierzowi początkowo z p. Dr. Garbaczewskim, potem z O. J. Woronieckim na czele. Przejściowo utworzony Wydział Gospodarczy objął p. Edmund Kłopotowski.

W ramach wyszczególnionych Wydziałów objęto całokształt pracy Komitetu. Jedne z wydziałów miały na celu podniesienie ducha w narodzie i uodpornienie go na ataki agitacji bolszewickiej (organizacja komitetów powiatowych i gminnych, propaganda drukiem i słowem), inne—bezpośrednią pomoc materjalną ochotniczym formacjom wojskowym, opiekę nad żołnierzem i jego rodziną, werbunek do armji, zorganizowanie obrony m. Lublina t. t. p. Dział finansowy dostarczał środków materjalnych. W wyniku intensywnej pracy Komitetu Województwo Lubelskie osiągnęło maximum odporności wewnętrznej przeciwko grożącemu niebezpieczeństwu. Pożyteczne rezultaty pracy w poszczególnych działach przedstawiają się następująco: .

Wydział Kwalifikacyjny miał na celu wytworzenie społeczno-moralnej atmosfery, uniemożliwiającej uchylenie się kogokolwiek od ciążących na nim obowiązków w chwili krytycznej dla Państwa. Głównie chodziło o spełnienie obowiązków służby czynnej wojskowej ze strony osób, które obarczone obowiązkami społecznymi nie powinny były same decydować o tem, czy mają pójść, czy mają czekać. Kwalifikowanie spornych wypadków wprowadziło regułę obowiązku służby dla wszystkich, kto mógł utrzymać oręż w ręku. O wyjątkach decydował Wydział Kwalifikacyjny, wydając w okresie działalności 112 kart kwalifikacyjnych. Sam przewodniczący Wydziału, aby dać przykład posłuchu dla potrzeb kraju, stanął z kilofem w ręku w chwili gdy z inicjatywy Wydziału Mobilizacyjnego pod kierunkiem władz wojskowych sypano szańce dookoła Lublina.

Wydział Mobilizacyjny rozpoczął akcję werbowaniem ochotników do służby czynnej i pomocniczej oraz formowaniem oddziałów ochotniczych dla celów pomocy wojsku.

Przez Biuro Werbunkowe Wydziału Mobilizacyjnego załatwiono zgłoszeń do służby czynnej 2864 osób, do pomocniczej 562 osoby, do pracy fizycznej 2456 osób, łącznie 5882 osoby. Blizka chwila niebezpieczeństwa podyktowała Wydziałowi Mobilizacyjnemu powołanie do życia pogotowie Wojenne i Straż Obywatelską. Ludność w wieku od 17 do 50 lat na skutek odezwy p. Wojewody Lubelskiego została pociągnięta do świadczeń wojennych. Aby pozyskać jaknajszersze masy z kół inteligencji Wydział Mobilizacyjny zwrócił się do wszystkich instytucji o wykaz osób w odpowiednim wieku a do T-twa lekarskiego o powołanie Komisji Przeglądowej. Zakwalifikowani do ćwiczeń podzieleni zostali na oddziały i obowiązani byli w terminach oznaczonych, pod kierownictwem instruktorów wojskowych, ćwiczenia odbywać.

Na czele Straży Obywatelskiej stanął w charakterze Komendanta Wojewódzkiego p. Edward Rettinger. W krótkim czasie na całym terenie Województwa Lubelskiego powstała sieć straży obywatelskich, którym w dziele utrzymania porządku i zabezpieczenia normalnego biegu życia publicznego przypada jedno z naczelnych miejsc. Nieprzyjaciel w tym czasie podsunął się już był nieomal pod mury miasta Lublina. Władze wojskowe postanowiły miasta bronić. Wydział Mobilizacyjny podjął się pod fachowym kierunkiem władz wojskowych wykonać roboty fortyfikacyjne. Zwiezienie materjału, dostarczenie robotników, wypłaty i pomoc w dozorowaniu spadły na barki Wydziału Mobilizacyjnego, który je skutecznie doprowadził do końca przy współudziale Straży Obywatelskiej. Koszta robót, pokryte z Kasy W. K. O. N., wyniosły około 500,000 marek.

Wydział propagandy rozwinął szeroką działalność na prowincji. Sprężysty kierunek, gorliwa praca kadrów instruktorskich doprowadziła Województwo Lubelskie do pokrycia siecią powiatowych, gminnych i wioskowych Komitetów obrony narodowej. Liczba Komitetów prowincjonalnych sięga 100. Wszystkie ideowe poczynania W. K. O. N. musiały iść za pośrednictwem Wydziału Propagandy do szerokich kół ludności. Propaganda pożyczki państwowej, zaciągu ochotniczego, świadczeń materjalnych na rzecz żołnierza i Państwa i t. p. mogły o tyle skutek odnieść, o ile Wydział propagandy gorącem słowem, drukiem i pismem zdołał dotrzeć do mas. Dlatego w znacznej mierze skuteczność prac Komitetu zawisła od pracy Wydziału Propagandy i z tego stanowiska znaczenie tej pracy należy ocenić. Rozumiejąc znaczenie Wydziału Propagandy, Komitet nie szczędził starań, by wpływem ideowym, zachętą do walki obronnej pociągnąć jaknajwiększe masy ludności. Zdrowa myśl państwowa szerokimi prądami wdzierała się nawet do zapadłych kątów Województwa, ucichły przynajmniej na pewien czas swary i porachunki partyjne, ludność skupiała się dokoła naczelnego hasła obrony kraju przed zalewem bolszewickim i krzepła w spoidłach organizacji społecznej.

Analogiczną rolę do spełnienia miał sobie powierzoną **Wydział Prasowy**. Co mogło przebrzmieć przelotnie, poruszyć chwilowo, to zadaniem Wydziału Prasowego było utrwalić w druku i piśmie. Wydział umieszczał w prasie codziennej komunikaty o rozwoju akcji obrony narodowej, drukował odezwy w tysiącach egzemplarzy, sprowadzał wydawnictwa i t. p. Wydawał również pismo tygodniowe „Obrona", ażeby systematycznie, kropla po kropli, wpajać w masy ludowe konieczność umiłowania sprawy narodowej, i tejże czynnej obrony. Spotkał się ze zrozumieniem i poparciem szerokiego grona dziennikarzy i wyższej inteligencji, którzy radą, wskazówką, pracami literackiemi zasilali wydawnictwa i tygodnik Wydziału. W wydanych numerach „Obrony" czytelnik znajdzie odbicie wysiłków zarówno Wojewódzkiego Komitetu Obrony Narodowej jak i kół prowincjonalnych w systematycznie prowadzonym dziale „Akcja Obrony Narodowej w Województwie Lubelskiem".

Niezmiernie trudne i skomplikowane zadanie miał przed sobą **Wydział Pomocy Żołnierzowi** i jego rodzinie. Jak zmniejszyć ciężar wojny, jak ulżyć niedoli tych, którzy w poczuciu konieczności spełnienia najświętszego obowiązku obrony ziemi ojczystej, poszli przelewać krew, zostawiając nieraz w nędzy żonę i dzieci. To było zadaniem Wydziału pomocy żołnierzowi, zadaniem, które bez współudziału Państwa tylko częściowo może być wykonane przez siły społeczne. Nie pretendując do całkowitego zaradzenia złu i nie pragnąc zastąpić Państwa, rozporządzającego wszechstronnie środkami pomocy w tej dziedzinie, Wydział przystąpił do organizacji pomocy w ramach siły i możności, powołując do życia ochronki dla dzieci żołnierzy, kuchnie tanie, wprowadzając rozdawnictwo artykułów spożywczych, wydając zasiłki pieniężne i t. p. Akcja humanitarna, rozpoczęta przez Wydział, musi być rozwinięta i postawiona na wysokości istniejących potrzeb. Na tem stanowisku stanął Zjazd Przedstawicieli Komitetów Obrony Narodowej Województwa Lubelskiego, odbyty dnia 12 września 1920 r. w Lublinie. W myśl powziętej na tym Zjeździe uchwały, Komitet winien szczególną uwagę zwrócić w przyszłej swojej akcji na pomoc dla rodziny żołnierza. W braku środków należy ograniczyć swoje inne agendy, natomiast tej działalności poświęcić wszystkie siły i zasoby materjalne. Blizka chwila likwidacji Komitetu o dotychczasowym zakresie działal-

ności doprowadzić ma właśnie do wyłonienia specjalnej organizacji społecznej, skupiającej wysiłki dookoła akcji pomocy żołnierzowi, jego rodzinie i inwalidom.

Wydział Gospodarczy, powołany do życia w przejściowym okresie istniejących w tym względzie potrzeb, całkowicie spełnił włożone nań obowiązki.

Szerokie podstawy finansowe dla całej działalności Komitetu dał staraniem p. Gutowskiego Władysława **Wydział Finansowo-Rachunkowy.** Nie kwesty lub drobne datki stały się podwaliną finansowania poczynań Komitetu, lecz szeroko pomyślana akcja opodatkowania się dobrowolnego ludności na rzecz akcji Komitetu. Opracowany projekt t. zw. „Społecznego podatku Obrony Narodowej" został z powodzeniem przeprowadzony dzięki obywatelskiemu stanowisku wszystkich warstw ludności i głębokiemu wyczuciu rzeczywistych potrzeb kraju w danej chwili. Zrozumiano, iż od ofiar materjalnych uchylać się nie wolno w momencie, gdy żołnierz krok za krokiem odpierając ataki nieprzyjaciela, szerokim strumieniem przelewał krew ofiarną w obronie całości granic. Dawano chętnie i dużo, już to przedmiotach wartościowych i monecie metalicznej, już to w gotówce. Do dnia 1-go września, według sprawozdania kasowego, zamieszczonego w Nr. 8 „Obrony", wpłynęło na rachunek Komitetu mk. 6,258,583 f. 75 gotówką. Suma ta świadczy o skali zainteresowania się pracą Komitetu i rozmiarach moralnego i materjalnego poparcia ze strony społeczeństwa.

Jeżeli Wojewódzki Komitet Obrony Narodowej w Lublinie choć w części spełnił zakreślone sobie zadanie, to przedewszystkiem zawdzięcza to patrjotycznemu stanowisku ogółu ludności bez różnicy wyznania i zapatrywań politycznych, w imieniu którego pracę prowadził, oraz poparciu władz wojskowych, wyższej administracji cywilnej, instytucji społecznych, kulturalnych i zawodowych.

127.

Zmiany i uzupełnienia w składzie osobowym Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie.

(Zob. Dz. Urz. Woj. Lub. Nr. 5, poz. 110).

Nowo mianowani:

Departam. Prezydjalny (I).

p. o. urzędnika VII kat. płacy Głuchowski Szczęsny.

Departam Administracyjny (II).

Oddział finans.-budżetowy — Franczak Feliks.

Departam. Aprowizacyjny (V).

Pom. referenta — Raniowski Wojciech.

Kancelarja Główna (X).

Henzellówna Marja — Maszynistka.

Przeniesienia.

Dep. Administr. (II).

Referent Mańkowski Stefan (VII kat. płacy) dekretem Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 20/IX—1920 r. L. 6102, mianowanowany referentem Spraw Wyznaniowych w VI kat. płacy.

Departam. Aprowizac. (V).

Zast. Nacz. Refer. Skawiński Józef, dekretem Ministerstwa Rolnictwa i D. P. z dnia 17/XI—1920 r. L. W. St. 7385/S. 415 mianowany pomoc. inspektora majątków.

Zwolnienia.

Kancelarja Główna (X).

Maszynistka — Chmielewska Aleksandra.

Sprostowanie: Inspektor administracyjny Tyszko Wincenty wchodzi w skład nie Departamentu Admin. (II)—jak to mylnie podano w Nr. 5 „Dz. Urz."—lecz Dep. Prezydjalnego (I).

128.

Obywatele polscy z Wojew. Lub., zmarli na Kaukazie w latach 1915—1919.

L. 3801/I/Pr.

Lista poniższa, sporządzona na podstawie wykazu obywateli polskich zmarłych w rejonie Kaukazkich Wód Mineralnych w czasie od r. 1915 do r. 1919, nadesłanego do Min. Spraw Wewn. przez przedstawiciela Państwa Polskiego na Kaukazie, zawiera nazwiska osób pochodzących z Województwa Lubelskiego lub pochodzenia niewiadomego.

N.N.	Nazwisko, imię, imię ojca	lat	Skąd pochodzi	zmarł w roku
1.	Budrewicz Józef syn Józefa	72	?	1915
2.	Borzymowska Erazma Petronela córka Jana	67	z Wołynia	1915
3.	Banajtis Antoni (żoł. 233 p.)	25	?	1916
4.	Brzosko Władysław (żołnierz 15 kaukas. strz.)		?	1917
5.	Benkendorf Czesław	53	z Suwalskiej	1917
6.	Budzyńska Wincentyna	58	z Siedleckiej	1917
7.	Bruzda Andrzej s. Wojciecha (żołnierz)	29	?	1918
8.	Baran Franciszek s. Szymona	26	z Lubelskiej	1918
9.	Bednarz Marja c. Andronika	43	z Biłgoraja Lubelskiego	1919
10.	Wasilewski Antoni	70	?	1915
11.	Wojtkiewicz Alfons s. Feliksa	42	?	1915
12.	Wiskont-Wiskontowicz Marja	55	?	1917
13.	Wojciechowski Ignacy	24	?	1918
14.	Wojciechowski A. I.	30	?	1919
15.	Gozdecki Bolesław s. Ignacego	37	Lubelskiej Z.	1915
16.	Glinka Marja c. Wincentego	34	?	1918
17.	Gilewska Marja córka Józefa	1	Lubelskiej m. Biłgoraj	1915
18.	Galecki Andrzej s. Antoniego	69	?	1919
19.	Horowski Wacław s. Hipolita	42	?	1919
20.	Drzymulski Andrzej syn Wojciecha	58	z Lublina	1916

21. Dzieduszyński Piotr syn Stan.	28	z Chełma	1918
22. Dzidzicłło Wiktor s. Jana	60	?	1918
23. Kmer Józef	62	?	1917
24. Dąbrowski Jan syn Bolesława	55	?	1919
25. Dejbel Stanisław Ignacy syn Jana doktór	60	?	1919
26. Dziekcjarz Wincenty	28	?	1919
27. Kleński Romuald	30	?	1917
28. Jedynak Andrzej s. Bazylego (żołnierz)	?	?	1918
29. Iwanicka Marcelina	28	?	1917
30. Jodkiewicz Anzelm Teodor s. Hipolita doktór	70	?	1919
31. Kubiak Franciszek (żołnierz 39 art. br. br.	23	?	1915
32. Kic Marja corka Wojciecha	17	z Lubelskiej	1915
33. Kic Józefa	70	z Lubelskiej	1915
34. Krajczewska Zofja córka Kazimierza	25	?	1916
35. Kublicka Piotuch Wanda Kazimiera	9	?	1916
36. Krywicki Adam	?	?	1917
37. Kowalik Stanislaw (żołnierz)	?	?	1917
38. Kulicki Adolf syn Karola	66	?	1917
39. Krawczyński Józef syn Franciszka (żołnierz)	46	?	1918
40. Kuraciński Teodor syn Tomasza były żołnierz	69	?	1918
41. Krasko Antoni syn Wojciecha (żołnierz)	?	?	1918
42. Karaś Julja córka Benedykta	56	?	1919
43. Krik Wojciech s. Wojciecha	48	?	1919
44. Kania Józef	35	?	1919
45. Liport Bronisław	1 r. 9 m.	Lubelskiej	1917
46. Leński Bronisław Teofil	63	?	1918
47. Lenartowicz (pułkownik)	?	?	1919
48. Lewińska ur. Skalska c. Jana	64	?	1919
49. Lipert Aleksander syn Aleksandra	48	z Siedleckiej	1919
50. Mieszkowski Jan syn Józefa	27	?	1915
51. Matysiak Władysław (żołnierz 115 pułku)	26	?	1915
52. Mackus Józef syn Ludwika	40	?	1917
53. Małach Władysław (felczer)	29	?	1917
54. Mienicki Nikodem syn Donata	68	z Lubelskiej	1918
55. Mikulska Karolina	75	?	1918
56. Mitkiewicz Józef syn Piotra	21	?	1918
57. Mażelie Leokadja córka Ign.	16	?	1918
58. Nikodem Wojciech s. Augusta	108	?	1916
59. Nowicki Władysław syn Ludwika kolejowiec	23	?	1917
60. Niewiadomski Paweł syn Krzysztofa (żołnierz)	?	?	1918
61. Ostrowski Juljan Aleksander syn Światosława	77	?	1916
62. Orlik Wojciech (żołnierz)	?	?	1917
63. Olczak Bernard	51	?	1918
64. Ossowicz Stanisław	48	?	1918
65. Ofenberg Antoni syn Cezarego (wojsk. lekarz)	58	?	1919
66. Olszewska ur. Niekrasz Aniela córka Adama	43	?	1919
67. Posadowski Stanisław	32	?	1917
68. Pibiak Wojciech syn Pawła	21	z Lubelskiej	1918
69. Pudełkiewicz Jan	20	z Biłgoraja	1919
70. Popielarski Władysław	?	?	1919

(D. n.).

C.

OGŁOSZENIA:

WYKAZ

mieszkańców pow. Łukowskiego, którzy zgubili dokumenty osobiste:

1. Generdla Kramarz z Łukowa zgubiła dowód osobisty wydany przez Starostwo Łukowskie.

2. Sela Fajngold z Łukowa 15/X b. r. zgubiła paszport niemiecki.

3. Chana Gerszman z Łukowa z Kocka zgubiła 12/X b. r. paszport niemiecki.

4. Moszek Hutnicki zgubił dowód osobisty wydany przez gminę Mysłów z dnia 4/VI 1920 r. Nr. 20.

5. Józefa Bartoszewska z Łukowa zgubiła paszport wydany przez okupantów.

6. Stanisław Jastrzębski przodownik policji w Łysobykach zgubił paszport niemiecki, dokument zwolnienia z wojska, świadectwo wolne wydane przez Tadeusza Korybut Daszkiewicza, zaświadczenia urzędu wojskowego bydła Dywizji Górskiej o zamianie 2 krów chorych, 3 fotografje i papiery osobiste.

7. Jadwiga Kraczkówna z Łukowa zgubiła dnia 30/31.XII paszport niemiecki.

8. Lejbo Wisznia z Łukowa skradziono mu paszport wydany przez Magistrat Łukowski.

9. Cudek Lak z Łukowa zgubił dowód osobisty № 103 wydany przez Magistrat.

10. Nuta Mojsenzan z Łukowa zgubił niemiecki dowód osobisty.

11. Stanisław Gomoła ze wsi Ksarczynów zgubił świadectwo na konia wydane przez Magistrat.

12. Antoni Świderski z Łysobyk zgubił kartę powołania wydaną przez Komisję Przeglądową w Łukowie.

13. Chaim Wulf Giwerce wojska polskie zabrały mu dowód osobisty wydany przez Magistrat m. Łukowa.

14. Fajga Kamieniecka zgubiła paszport wydany przez okupantów.

15. Łukaszewska Zofja zgubiła paszport wydany przez okupantów.

16. Ludwik Stasiak ze wsi Burzec zgubił książeczkę wkładkową.

17. Karol Szalej z Cisownika zgubił w Puławach dowód osobisty, wydany dnia 6/IX 1920 roku № 148 przez Urząd gminny w Radoryżu.

18. Klimuk Aleksandra ze Sarnową zgubiła kartę pobytu wydaną przez Starostwo Łukowskie.

19. Cipa Dagerman zgubiła dowód osobisty, wydany przez okupantów.

20. Heldenburg Elka ze Stoczka zgubiła paszport, wydany przez okupantów.

Wójt Gminy Wola Różaniecka (pow. Biłgorajski) ogłasza:

Zaświadczenie na Dowód Osobisty wydane przez tenże Urząd Gminny dnia 10 lipca 1919 r. № 4 na imię Andrzeja Doliny zostało zgubione.

Zaświadczenie na dowód osobisty wydane przez tenże Urząd Gminny dnia 19/XI 1919 r. Nr. 85 na imię Tomasza Doliny zostało zgubione.

Urząd Starościński w Lublinie ogłasza:

Mieszkaniec wsi Krężnica gminy Niedrzwica Antoni Putowski, zgubił w drodze z Bełżyc do Niedrzwicy wydanemu zaświadczenie tegoż Starostwa Nr. 208 na opłatę za pobranego z mobilizacji konia w sumie 2362 mk. 50 fen.

Wójt Gminy Zaklików (pow. Janowski) ogłasza:

Dowód osobisty wydany przez Urząd Gminny Zaklików dnia 19 lipca 1920 r. № 369 na imię Ruchli Gutwilik uległ zniszczeniu.

Dowód osobisty wydany przez Urząd Gminny Zaklików z dnia 16 marca 1919 r. Nr. 487 na imię Długosza Jana sołtysa kolonji Baraki stare, oraz karta na broń na imię tegoż, wydana przez Urząd Starościński w Janowie Lubelskim na rok 1920 r. zostały skradzione.

Dowód osobisty, wydany przez Urząd Gminny Zaklików z dnia 31 marca 1919 r. Nr. 144 na imię Macieja Stanisława Nagajka z Kolonji Baraki Stare uległ zniszczeniu.

Tymczasowy dowód osobisty, wydany przez Urząd Gminny Zaklików dnia 28 grudnia 1919 r. № 1264 na imię Bolesława Zająca z gm. Ireny (pow. Janowski) został zgubiony.

Redakcję zakończono 27 listopada 1920 r.

Druk. Państwowa w Lublinie.